

meglepődve hallgatta pompás, szakszerű beszédét, elmés polémiáját, finom vágásait, a kereskedelmi tárca legrejtettebb zugába is bevilágító okos észrevételeit.

Nem elég neki — gondolták, — hogy a magyar pénzügyek² nehéz mesterségének egész sulya a vállán. Ugyanoly munkakedvvel és buzgalommal jött tisztába a magáé után a másik legnehezebb tárca legapróbb részleteivel.

Lukács László beszéde politikailag is igen érdekes cselekedet volt. Csak a kereskedelmi tárcát ért támadások megerősítésére vállalkozott. Programot nem adott, kötelező kijelentéseket nem tett. Minden irányban szabad kezét tartott fönn kinevezendő utódának. Hogy semminek se prejudikáljon, hogy utóda számára minden ajtót nyitva tartson: arra törekedett okosan és tapintatosan.

Különös figyelmet érdemel, amit Lukács László a vasutasok országos szövetségéről mondott. Elhíresztelték célzatosan, hogy a kormány a vasutasok szervezetének halálos ellensége. Mint mindenben, ebben is ráfogták a kormányra, hogy minden szabad mozgásnak, minden, a maga lábán járó intézménynek az életére tör.

A kormány száz meg száz cselekedete megcáfolta ezeket a híreszteléseket. Ez a kormány barátja az állami rendnek, de nem elnyomója semmiféle szabadságnak. Sőt atyai szeretettel gondoz minden életképes intézményt.

Amíg a vasutasok szövetsége a magamédrében marad, abból ok nélkül ki nem önt: számot tarthat a kormány rokonszenvére és jóindulatára.

E kijelentéssel az ideiglenes kereskedelmi miniszter, egy tömegvizgatásra

alkalmas fegyvert csavart ki politikai ellenfelei kezéből.

Sok más kérdés között, szolt a miniszter a szükséges vasuti beruházások kérdéséről is.

Bár olvasatlan milliókról van szó, a pénzügyminiszter takarékosági hajlama nem mondott vétót a kereskedelmi miniszter ama belátásának, hogy e beruházásokra az államvasutak teljesítési képességének föltétlen szüksége van. Csak a sorrendnek és a fedezetnek helyes betartását kötötte a képviselőház szívére.

Szembe szállt a miniszter azzal a fölfogással is, amely nem vet sulyt az államvasutak mind nagyobb jövedelmességére. Holott e jövedelmekre a magyar állam sok másféle föladatának szüksége van s azt nem nélkülözhetné.

Postára, távirdára, közuti uthálózatra, horvátok kívánságaira, alig tíz napos tárczájának minden legkisebb ügykörére kiterjeszkedett Lukács László. A képviselők gyönyörködtek egy új és friss benyomásokra annyira fogékony elmének, egy hatalmas munkaerőnek a munkájában.

A halott „nagy öreg ember“ békén alhatik sirjában. Ami gigászi terveket zseniális agya kigondolt, ami munkát megkezdett, de be nem végezhetett, ami utána félben maradt: kormányzati programjának minden főbb pontját föntartja a kereskedelmi tárca ideiglenes vezetője és csorbittatlanul fogja átadni kinevezendő utódának.

A külügyminiszter Budapesten. Bécsi tudósítónk jelenti: Aehrenthal gróf közös külügyminiszter e hét végén Budapestre érkezik és innen Gödöllőre megy, ahol audiencián jelenik meg a király előtt. Hosszu szabadsága után ez lesz a külügyminiszter első audienciája.

Vizhiány fenyeget Szegedet.

(Saját tudósítónktól.) Minél inkább melegebb lesz az időjárás, annál nagyobb lesz Szegeden a vizhiány. Ilyenkor, hogy lassankint beleérünk a kánikulába, az egész város panaszkodik, hogy nincs viz, különböző irányu társadalmi, meg egyéb akciók indulnak meg a bajok orvoslása végett, — ha azonban elmúlt a kánikula, akkor megfelekeznek mindenki a bajokról.

Ideje volna már egyszer gondoskodni arról, hogy a bajokat orvosolják. Ideje volna már tenni valamit azért, hogy a közönségnek ne legyen oka a panaszra. Végre is tűrhetetlen állapot az, hogy sokszor már az első emeleti lakók sem tudnak vízhez jutni és Szegedet komolyan vizhiány fenyegeti.

Tény az, hogy Szegeden nagy a vízfogyasztás. Itt több vizet fogyasztanak, mint akármelyik más városban. A kimutatás beszámol arról is, hogy minden szegedi polgárra mennyi vízfogyasztás jut. Ilyenkor azután fölzudulnak és fölhangzik a panasz, hogy Szegeden pazarolják a vizet. Szó sincs róla, sok viz fogy el ebben a városban, de végtére is nem szabad a polgárság rovására írni azt, hogy az utcákat is a vízvezetékől locsolják. Végre is nem tehet senki sem arról, hogy Szegeden nem találnak vizet az utcák locsolására és az így elpazarolt ivóvízről is ugy számolnak be, hogy azt a polgárság fogyasztotta el. Ezért van nagy vízfogyasztás, ebből áll a vízpazarlás és ezért fenyegeti Szegedet a vizhiány.

A csütörtöki tanácsülésen is szóba került a kérdés. Faragó Ödön dr. tiszti főorvos átiratot intézett a tanácshoz, amelyben arra kéri azt, hogy rendelje el az utcáknak Tiszai vízzel való locsolását.

Hosszu vita indult meg az átirat folytán, határozatot azonban a tanács nem hozott. Megbizta a mérnökséget azzal, hogy foglalkozzék a kérdéssel. Ki tudja, hányadik már

Akkor kardot rántott Guidobaldo gróf és a második kapitányt ott levágta.

Mindenki haraggal fordult el, de a gróf magához ölelte tündér Ilonát és sirván, mondta:

— Mosolyogj, mosolyogj, egyetlen sugaram, mert megszakad a szívem, ha te is elborulsz.

Attól fogva mindenki gyűlölte már tündér Ilonát, de Guidobaldo még százszor jobban szerette és még százszor nagyobb szerelemben éltek, éldegéltek attól fogva.

Történt azonban, hogy egy szerelmes éjszakán azt mondta Guidobaldo tündér Ilonának:

— Oh, én mosolygó szerelmem. Ha te elhagynál, halálra válnék.

Aztán elgondolkozott és később azt kérdezte:

— Vajjon mosolyognál-e, ha én téged elhagynálak?

— Nem tudok sirni, Guidobaldo, — felelte tündér Ilona.

Erre Guidobaldo az ajkába harapott, aztán leszállt a szoszolyáról és bucsu nélkül kiment tündér Ilona nyobájából. Hanem másnap korán reggel az ajtónál kopogott. Csak halkan kopogott és halkan nyitott be és szíve tele volt szégyannel és aggodalommal, hogy tündér Ilonát nagyon megbántotta. De tündér Ilona kitérte két lilom karját és még sokkalta ragyogóbban mosolygott rá, mint azelőtt, egy szót nem szolt, hanem sarkon fordult és kiment a szobából. Hanem estére kelve, fölparancsolta a második kapitányt maradott özvegyét. Hangosan mulatott

vele, hogy hallassék tündér Ilona szobájában és magához vette éjszakára. Hanem reggelre kelve, szöges korbáccsal verte ki a palotából a második kapitányt maradott özvegyét. Aztán tündér Ilona ajtajához ment és sokáig állt ott és kopogni sem mert rajta. Hanem tündér Ilona elébe jött és kinyitotta az ajtót. Kinyitotta az ajtót, kitérte lilomkarját és még sokkalta ragyogóbban mosolygott rá, mint azelőtt, az öklére csavarta tündér Ilona aranyhaját és őt lerántotta a földre.

— Csak nem sirsz? Nem sirsz? Még se sirsz? Akarom fájjon! Akarom jajgass! Sirj hát! Sirj! — és ütötte, rugta tündér Ilonát, hogy a habtestből kiserkent a vér.

De tündér Ilona csak egyre halványodott, ragyogó, kék szeme elfakult, de egy csepp nem sok, annyi könny nem hullott belőle.

— Nem tudok sirni Guidobaldo — mondta csendesén.

Akkor Guidobaldo gróf letépte róla a ruhát és hajánál fogvást kivonszolván a palotából, régi hattyuruháját utána dobta.

Tündér Ilona pedig elvánszorgott az istállóba, ahol Aldafar volt bekötve és véres sebes testét befektette az ő jászolába. A hódos feketé paripa hizelegve és szomorúan nyihogott rá és véres sebeit puha nyelvvel nyaldosta, hogy estig be is hegedtek. Akkor kikelt a jászolból.

Mikor másnap reggel Guidobaldo kilépett a palotájából, hát a küszöbön fekszik tündér Ilona, fehér hattyuruhája a feje alatt, úgy alszik. Akkor Guidobaldo gróf arcát előntötte a meleg könny. Csak nézte tündér

Ilonát, hogy aluszik és szólni nem mert, mozdulni se. Hát fölébredt tündér Ilona és fölnézett a grófra. Még kék szeme is halovány volt, de vértelen ajkán szép, édes mosoly ragyogott Guidobaldo felé. Akkor Guidobaldo gróf lerugta a küszöbről.

— Menj el a váramtól, mert borszorkányfaj vagy és nem tudlak megölni!

És Guidobaldo gróf ráuszította a kutyáit, hanem az ebek behúzták a farkukat és hason csusztak tündér Ilonához. Akkor a gróf ráuszította a szolgálait és azok kiűzték a mezőre, mert mindenki gyűlölte már tündér Ilonát.

Guidobaldo gróf kiállt a toronyba és onnan nézte, hogy tündér Ilona hattyuképében a levegőbe emelkedik. A levegőbe emelkedett, de nem szállt el, hanem a vár fölött kerengett lassu repüléssel. Akkor Guidobaldo fogta íjját és minden erejével a hattyura lött. De a nyíl nem ért odáig, hanem ragyogó ivben hajlott el alatta.

Akkor a hattyu hirtelen lecsapott. Hirtelen lecsapott, elébe a nyilnak és mellen fogadta.

Aztán lassan a hattyu fölemelkedett és nyugatnak szállt. Nyugatnak szállt, mellében a nyállal és dalolni kezdett. Gróf Guidobaldo hallgatta. Hanem a világ minden könnye csak esővíz, annyi szomorúság volt abban az éneken.

Akkor gróf Guidobaldo azt mondta a toronyőrnek:

— Most már csukd be a láncos kapukat, toronyőr és huzd föl a csapóhidat.